

TEONA FARMATU (n. 1999) s-a născut la Piatra-Neamț. A absolvit Facultatea de Litere din Cluj-Napoca (secția română-franceză), unde a urmat și un masterat în cercetare literară. A fost una dintre rezidente *Drama5* – rezidență de scriere dramatică, ediția a 7-a (2022), din cadrul teatrului *Reactor de creație și experiment*, unde a scris textul *Fiecare cu spațiul său*. În 2023, a fost una dintre artiste multidisCIPLINARE din proiectul de digitalizare a arhivei artistice a Teatrului Național „Aureliu Manea” din Turda. Scrie cronică literară și activează în cercetarea academică. Momentan lucrează la un doctorat despre poezia modernă franceză tradusă în română la finalul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea. A fost redactor-șef al revistei *Echinox*.

XORPAL

TEONA FARMATU LA LIMITĂ

NEMIRA

nu vreau
să faceți din mine
o felină prădătoare
nu sunt o felină prădătoare

lăsați să fie felina eliberată
sunt revoltată

*Hai, soro, să chiuim! Să dansăm, sorella, să ne zbenguim!
slayyy girrrlll
EȘTI SUPERBĂ!*

Cuprins

FEMEI MUNCITOARE	11
MAIDAN 2007	13
SIHASTRA	16
MAMA/Ă	21
LETA	26
Din doi părinți muncitori am ieșit o muncitoare	31
doamnei Mariana	37
Ioanei T	39
E OKAY, BUNICO, DAR MI-AȘ DORI SĂ NU MAI LAȘI APRINS ARAGAZUL.....	42
HUMUS	46
Moment de ascultare a celeilalte, promit să fi transcris cu fidelitate și compasiune. Îmi doresc să fie autoficțiune despre cealaltă	49
IRINA	51
FATĂ MAMĂ BĂIEȚEL	54
○ SEARĂ FRUMOASĂ	57
cântec de vară pentru surorile mele	62
NO SAFE AREA	71
SĂ ÎI DEA PEDEAPSĂ	75
HIBERNARE PRECISTA	77
COERENT	87
GRANDE EMOZIONE	90

SĂ NU, DAR SĂ	97
FRENCHCINEMA	100
ASTEROID	104
NO SAFE AREA	107
ROADE	111
SIMONA SERENA	113
SUNT LA LIMITĂ	115
IRISH SONATA	118
DISTANȚĂ LA MINE	128
SALMA YA SALAMA	130
FLOARE DESCHISĂ	137
SPAȚIALITATE	144
AFTERPARTY	148
*	161
cântec sororal pentru sfârșitul verii	171

MAIDAN 2007

Încă e terenul de fotbal nemarcat, pe jumătate parcare
acum,
disputate locurile care nu-s pe săturate
în zidul cărămiziu al școlii dădeam șuturi mingii scorojite.

Ți-am dat gol, prietene, și te-ai supărat,
că-s fată și dau la poartă nemiloasă.

Nu plânge, acum ești într-o echipă dintr-un oraș mare,
nu te-am mai văzut de la opt ani, de la ziua ta de naștere
cu tort fcsb făcut de mama ta în casă,
care-mi zâmbea mereu cu tandrețea
cu care extragi pielița albă de pe suprafața unei portocale,
iar acum mă voi întrerupe cu faptul că
nu cred că frumusețea va salva lumea, poate blândețea,
iar blândețea e o formă de frumusețe fără estetic,
poate cu mult sintetic,
e și ca mamele noastre, Adi, cu multe riduri,
cu o dantură stricată, fuste lungi de casă și uneori încruntare,
(așa voi fi și eu când voi fi mare) –
căci e greu cu patru copii, cu o casă plină de și mai mulți
la zile de naștere improvizate, cu un soț care face ce poate,
dar uneori mai cade.

*(Și uite de câte ori am folosit cuvântul casă,
mă ia cu melancolie falsă.)*

Mama ta, Adi, a fost prima care mi-a spus că prietenia adevărată durează,
iar noi vom fi prieteni mereu.

Ai alergat până la baraj în adidașii tăi de la SH,
cu crampoane desfigurate, ți se lovea corpul de curenții
Bistriței, și noi, gașca-unealtă, îți țineam cronometrul,
dar n-aveam nici măcar obiectul,
număram în gând și te aplaudam, căci Ronaldo
erai.

Sau Hagi.

Sau Messi.

Sau cineva care-aleargă supersonic, ridică trofeul,
îi cad confetti pe ochi și îi intră în gură și care
lăcrimează la final în timpul imnului
în brațele mamei,

când recunoștință.

Dragă Adi, în Piatra-Neamț, unde amândoi ne-am născut
și-am crescut, lângă Bistrița în care mulți s-au dus,
te-am zărit la bunica ta venind,
ca un graffiti care apare peste noapte
pe zidul dublat de simboluri falice
al fostei centrale comunale.

Aveai un picior în ghips, mergeai în cârje.

Sper că nu e, știi tu.

Sper că mai ești în gașca-unealtă și mai dobori recorduri.

Când se nimerește să mai dau cu șutul în vreo minge,
mă gândesc la tine,
și la cum am alergat la băieți contra fete
iar tu ai trântit poarta în urma ta,
care m-a doborât
și a țâșnit sânge neașteptat.

Atunci mama ta te-a pedepsit,
mi-a părut bine, n-am să mint.

Imaginează-ți: o frânghie cu multe noduri,
ca aia pe care-am aruncat-o-n Bistrița
și-am ridicat-o pe Amalia.

Nu mai știu nimic de ea.

Nu știu dacă a alunecat.

SIHASTRA

A găsit viața de după moarte
Rena,
vecina din fața ușii noastre.

Iar vecina de lângă
s-a răstit la ea că pune doamne miluiește
la prânz, când liniștea cartierul dojenește.
Se spune despre ea că și-ar fi pierdut vederea,
iar tinerețea că tumultuoasă i-ar fi fost
pe mese în baruri, taverne, cu mult cost.

I-am spus: bună ziua! privind-o în ochi.
Mi-a spus: sfântu' maslu!
Am tăcut și m-am gândit tot drumul
la voci, la zile cu cruce roșie pe care nu le știu,
la morți.

Îmi cânta în creier liturghia-n latină,
auzită prima oară prin pale de vânt
acasă la țară, în grindă,
mamaia băiatului cu care mă jucam sinistru
de-a mama și de-a tata, el aruncând în mine
cu pietre și gorgoaze, căci nu l-am lăsat
să mă pupe, mi-a arătat groapa-n care ea va intra,
când „bunul Dumnezeu va vrea“
și-am întreat-o

„și el când vrea?“

iar ea s-a strâns în groapă, electric
s-a însiropat cu lichidele naturii
fără voia nimănu, iar cum stătea ea așa,
îngenunchind orizontal într-un coșciug imaginar,
pliant ca un scaun moale de balcon,
pe care doar ea îl zărea și îl regla,
mi s-a destăinuit:

Rena,
o fată atinsă de „furiile vieții“, „lăsată de bărbat“,
așa a zis,
a trăit dezlănțuit, a râs, a plâns, a dansat
pe mese, cică, după pahare de votcă, țuică, streșinică,
a fost numită curvă, a frecat podele într-un local
de la piața mică a cartierului, numit
Raza soarelui, printre masculi care-i ridicau fusta
în timp ce-și făcea tura de măturat printre mese
și scaune albe, de plastic,
a plâns și și-a crescut singură fiica, Alina,
a urlat la vecina de lângă pentru că nu declară
adevăratul număr de metri cubi la asociația de locatari
a blocului,

a scos o întregă scară afară, căci un semn
de la muntele Athos a venit și vom fi sfârtecați
de un mare, mare, mare cutremur
și vom muri zdrobiți zdrobiți zdrobiți de enorme bucăți
de ciment de trunchiuri tari de nuci, castani și liliaci,
de cărămizi și polistiren, de ruine ceauste,

de corpurile vecinilor noștri care stau la etajele superioare
și vor cădea peste corpurile noastre poate vii încă
și vom supraviețui doar dacă ne vom bea urina,
vom uita de trup în durere și ne vom încredința sufletului ce va ieși
o vreme la aer și îi va chema pe salvatori spre noi –

așa ne-a spus la unu patruzeci, într-o noapte
Rena
pe care n-a mai întors-o nimeni din drum.

A cerșit în alt cartier, căci acolo nu o știa nimeni,
a propovăduit credința în care nu credea,
a practicat credința în care credea, a spălat rufele
la canalul din fața blocului, într-o găleată cu Dero
și apă din bidon
și a mântuit trotuarul, precum și țevile de sub pământ
mereu înfundate,
ale străduței etern numite Ardeleuța.

A sunat și a bătut în ușile vecinilor pentru îndurare,
s-a certat până la lacrimi cu propria fiică,
venită să o vadă cu cei doi nepoți
pe care i-a pupat și i-a scuipat să nu-i deoache,
a oferit mâncare caldă celor ce bat din ușă în ușă,
apoi a cântat pe balcon Slavă ție,
alungând porumbeii de la streășină cu mopul,
zburându-i capul precum capul găinii
ucise de un alt vecin în părculețul de joacă
al copiilor
tot seara, tot barbar

a tăiat gâtul și i-a aruncat corpul singur umblător
printre tufe viguroase de urzici,
zbătându-se în rânjetele copiilor rămași în scrâncioburi
și stropind cu sânge peste mine și Rena,

iar ea m-a bruscat, m-a luat de mână,
m-a crucificat:
„ei, din ea sufletul nu mai poate ieși,
s-a dus dracului pe Bistrița,
nu te mai smiorcăi“

către gunoaiele
de pe Bâtca Doamnei s-a dus
în corpul meu de copilă s-a dus
în corpul meu zidit în milă s-a dus,

acolo unde peturile omenirii din micuța urbe
și sateliții săi își duc somnul de veci,
însă noi,
Rena mai ales,
am regăsit viața de după moartea
unei fragile găini.

„Nu mai vede de câțiva ani“, a râs vecina de lângă,
care i-a dat și ei de pomană,
chiar dacă s-au părut în toamnă.

Ieri, bunică-mea a zis că face video chat,
căci mereu are lumina aprinsă noaptea.

Am întrebat-o:

„tu cum vezi lumina ei?”

M-a privit cu subînțeles,

însă Rena se ruga, se ruga, se ruga.

Nu știu ce înseamnă asta,
dar o cred pe Rena – sihastra.

MAMA / Ă

*Sunt multe
care se cheamă așa.*

Dar aici intervine generalul sincer și spune:
vizual, ești o icoană de sertar, o poză mică
în portofelul soțului ori în buzunarul său căptușit
și uitat, când sacoul merge în cuva mașinii
cu o capsulă trio și balsam.

*Se întâmplă:
Cantitatea de gel ecografic, un triunghi de gazon gălbui-rozaliu
Peste care se plimbă.
Ovulele și spermatozoizii, spermatozoizii și ovulele
Mecanisme.*

Am o singură amintire în care nu exiști.
Ziua în care m-am îndrăgostit și am uitat
să îți cer un sfat. Nu ți-am cerut niciodată,
dar atunci simt că trebuia.

*Uterul meu e retrovers.
Ce înseamnă asta?*